

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Duratio morborum exigua est, si ad durationem infernorum cruciatuum æstimentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

llosus, colicus, melancholicus es? ibi omnia interna tua arde-
bunt; ibi tristitia, metus, tedium, anxietas, ibi desperatio, ibi
omnes Furia te lacerabunt. Sitis te exurit? cogita epulonem,
vel unam guttam aquae mendicantem, & non impetrantem. Vno
verbo, sicut *omnia flumina*, aquae dulcis, *intrans in mare*, amarissi-
mum, quod omnia absorbet, & tamen *non redundat*, ob suam im-
mensitatem; ita morbi omnes, omnes huius vitae calamitates &
dolores in Infernum confluunt; & sunt instar parvorum riuulo-
rum aquae dulcis, si cum supplicijs Acheronticis, quorum amari-
tudo & multitudo immensa est, comparantur. Pone igitur juxta
se, o aeger, immo o sane, Oceanum miseriarum Tartarearum,
& riuulos tuorum, quos pateris, vel pati potes, morborum, &
elige, vtrum malis, his, an illis cruciari? Et facile videbis, cur
Sancti potius elegerint, aut optarint huius vitae morbos, quam
futuræ calamitates, eorumque exemplo & sapientia sapientiorum
effectus, tu quoque, si in morbos incideris, patiens fies; aut si
non incideris, discas timere, ne aliquid gravius, & magis for-
midandum te maneat, post bonos dies tuamque sanitatem.

XI.

Nunc etiam numerum durationis, hoc est, dierum, men-
sium & annorum, quibus huius, & alterius, in inferno, mor-
tis potius, quam vitae, solent poenae durare, inspiciamus; inuenie-
mus profecto, nimis verè à S. Augustino dictum esse: *Quae quis-*
que patitur in hac vita, in comparatione aeterni ignis, non parua, sed
nulla sunt. In hac vita, pauci morbi, si graues sunt, diuturni
sunt. Citò enim expediunt hominem morbi acuti & vehementes.
Aliquando intra octiduum, quadriduum, triduum, biduum; ali-
quando die vno, aliquando intra paucas horas. Quòd si aliqua
clementiores febres mensem vnum vel alterum, immo annum
vnum vel alterum; si podagrae, aut similia mala hominem decen-
nio toto, sicut Troiam Graeci, aut etiam pluribus annis, obsi-
dent, oppugnant, tandem tamen deserunt, cum interimunt.
Supplicia autem, quae sunt in Acheronte, & sauiunt maximè,
& minimè occidunt; sunt enim semper duratura. O quae conso-
lacio esset damnatis, si audirent, quantumuis vehementissimas
poenas Tartarei incendij, post decennium, finem habituras! Sunt
itaque non modò supplicia illorum innumera, sed etiam ipsi an-
ni,

Luc. 16. 24.
Eccl. 1. 7.

S. Aug. serm.
109. de tem-
pore.

ni, quibus damnatos cruciabunt. Est enim numerus annorum, immò seculorum illorum, sine numero; cum enim sit sine termino, nequit numerari; adeò ut neque Deus ipse, in eo numero numerando annum, aut seculum ultimum possit inuenire. Quippe post millies millia millionum annorum enumerata, non erit finis, sed iterum totidem sunt enumeranda; & si denuò centies millies millia millionum enumerantur, non solùm ad ultimum annum vel seculum non peruenitur; sed restat adhuc tantum. Quid dico, tantum? Tam longa adhuc seculorum series restat, ac si nihil de ea transisset; neque vñquam tam longa series transire poterit, quin nihil sit, si cum ea, quæ supererit, æternitate comparetur. Fuit Cain arsitque jam per quinque millia annorum, in inferno, quantum decessit illi de æternitate? Nihil prorsus. perinde ac si hodie eò esset detrusus, ita illi restat æternitas. Et, si hinc post centum milliones annorum, annos computemus, idem erit. Quasi enim nihil pœnarum antecessisset, sed eo primùm die, flammis addiceretur, ita adhuc restabit æternitas suppliciorum.

Horum igitur suppliciorum numerum, mensuram & pondus, si in vnam lancem conijciamus, morbos autem quoscunque in alteram, an non dicemus, sapienter fecisse illos Sanctos, qui non tantùm censuerunt, morbos esse beneficium & donum Dei, sed etiam ipsi vltro huius vitæ dolores, & morbos, & miseriae elegerunt, ne pondus æternitatis sustinere cogerentur? Apud Ioannem Moschum legimus, in cœnobio Gerasimi ad Iordanem, senem fuisse, Olympium nomine, admirandæ patientiæ eremitam; qui in tam angusta obscuraque & misera cella habitabat, ut cauea potiùs quàm cella posset appellari. Ibi, præter tenebras, & ergastuli squallorem, incredibilis etiam æstus à solis flagrantia, & cyniphes muscæque inuolantes eum exagitabant. Ibi ergo Olympium alius quispiam Dei seruus, ut moris erat, inuisit, interque sermocinandum interrogauit: Quo modo in huius carceris angustijs, & tanto solis ardore, atque tot cyniphum muscarumque aculeos sustinens posset perdurare? Cui patientiæ suæ causam aperiens respondit Olympius: *Fili, hæc lenia sunt, si cetera aternis conferantur: carcerem hunc patior, ne in-*

XII.

Ioan. Mosch.
cap. 141.

T t

ater-